

INDO PRIVÉ

85E EDITIE: JULI 2015

LAATSTE ACTUELE NIEUWTJES VAN CELEBRATIES EN NON CELEBRATIES UIT DE INDISCHE GEMEENSCHAP

Indo Privé is een onafhankelijk niet politiek georiënteerd blad, dient uitsluitend het wel en wee van de Indische gemeenschap en zijn sympathisanten.

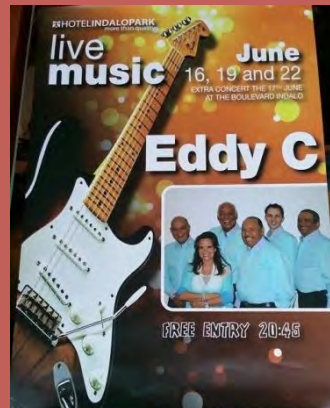
De redactie neemt geen enkele verantwoording voor de ingezonden stukken maar zal zo nodig de reacties naar de verantwoordelijke personen toe sturen.

Het is niet toegestaan om zonder schriftelijke toestemming van de rechtmatige eigenaar of webmaster artikelen en/of publicaties van deze website te dupliceren, of te verspreiden

Spanje 2015.

Hotel Indalo Park in Santa Susanna.

Eind april te weten vanaf 27 april begonnen de Oranje weken bij Indalo Park en werden de eerste Nederlanders al verwelkomd en werden ze getraakteerd op muziek van Oranje bodem. En vanaf eind mei en de maand juni vinden de jaarlijks terugkerende muziekuitoeringen plaats waar Indo Nederland zijn plekje heeft gevonden in het Santa Susanna aan de Costa Maresme waar zo'n 40 jaar geleden hier nog geen sprake van was en nu weten we niet beter of je kunt in menig hotel een Indoband zien optreden. Santa Susanna is een plaatsje dat alleen uit hotels bestaat en dat grenst aan Malgrat. Per vliegtuig, bus of eigen auto weet menig Indo de weg naar dit bruisende plaatsje te vinden. In menig hotel vinden in de avonduren muziekoptredens plaats van zowel Europese bands of die van Spaanse bodem en kun je kiezen uit de diverse genres en alleen al bij het horen van deze klanken kun je niet stil blijven zitten. In de periode dat wij bij Indalo Park zaten, genoten we van de muziek van onder andere Brapa, PaGaJa, Hot News maar helaas slechts van enkele soundchecks van Eddy C. omdat we al vroeg huiswaarts gingen. *Henk Galestien* die de logistieke muzikleiding heeft achter al deze optredens bij Indalo Park zorgt samen met de directie van het hotel dat menigeen tevreden kan zijn van hun muziekkeus. Wie is *Henk Galestien*, een rustig en bescheiden *persoon* die sinds 2014 in dit werk is gerold. Zijn voorganger Frank Ringenier is om gezondheidsredenen gestopt en doordat Henk Galestien hem regelmatig met de muziek op de achtergrond bijstond vond Frank R. in Henk G. de juiste persoon voor dit werk. Henk G. vertelde dat hij in het verleden manager was van Tress Pass daarom ook zijn muziekkennis. In de periode van eind mei tot eind juni zet Henk G. 8 IndoRock bands in en vervolgens 2 IndoRock bands ergens in september. In de periode daartussen te weten het hoogseizoen, worden groepen uit Spanje zelf ingezet. En verder vinden ook optredens plaats van onder andere Belle Perez, Wolter Kroes en nog vele bekenden zelfs zijn er Flamingodansen, dus heel divers en eindigt het muziekseizoen op 31 oktober. Behalve de muziekoptredens op het terras van Indalo zorgt Henk G. ook dat er muziekoptredens zijn op het terras van de boulevard.

Spanje 2015.

Het winterseizoen wordt aandacht besteed aan renovatie van het hotel. Hotel Indalo Park is een uitstekend 3* hotel waar je heerlijk kunt genieten van ook de smakelijke buffets. Een leuke bijkomstigheid is, wanneer je je reis inplant tijdens de periode dat een band optreedt en dit aangeeft bij de reisorganisatie van zowel Sunweb of Solmar dan wordt je boeking van halfpension ge-upgrade naar volpension. Houdt daarom de data in de gaten van de optredens in 2016. Overdag is het ook heerlijk vertoeven aan het zwembad of aan het strand waar je in je ligstoel kunt genieten van onder ander een massage mits je er van houdt. Behalve muziek en strand zijn de vele markten rondom dit plaatsje ook gezellig te bezoeken. Helaas is afdingen zoals voorheen veel gedaan werd er niet meer bij. Op het terrein bij Carrefour is tegenwoordig op zondagmorgen ook een leuke markt dat behalve kleding ook etenswaren, bloemen en planten aan de man gebracht wordt. Dus voor elk wat wils, overdag de rust en in de avond gaat men met de beentjes van de vloer. En wie weet wanneer je ook dit muziekspektakel bij wilt wonen, een reisje te plannen vanaf half juni in het komend jaar, dus misschien tot het volgend jaar.

Vivienne C.

Column van Cees bakker

■ Woody en ik kennen bassist en gitaarjournalist Cees Bakker al heel wat jaartjes. Als bassist heeft hij in het verleden twee keer met ons meegespeeld. Daarnaast zijn wij beiden ettelijke malen het "slachtoffer" geworden van zijn schrijverij. Van zijn hand verschenen recensies van onze solo projecten, recensies van onze optredens voor de Stichting Indo-Rock van Leon Donnars, een diepte interview met Woody voor GitaarPlus en een interview met mij over mijn eerste elektrische gitaar voor zijn Egmond bijbel. Wij zijn goede vrienden geworden, maar dat weerhoudt Cees er niet van om zijn soms ongezouten kritiek te uiten op ons spel of repertoire keuze. Tot onze verbazing kent hij Chris Latul al sinds 1963 uit het Ambonezenkamp in Huizen, toen hij met zijn groep The Eagles op een Fender Jazzmaster Ventures muziek speelde. Cees was speciaal voor ons naar de Tong Tong Fair gekomen en hierbij zijn verrassende recensie.

■ *Eddy Chatelin*

ALLES WORDT DUURDER, BEHALVE THE CRAZY ROCKERS

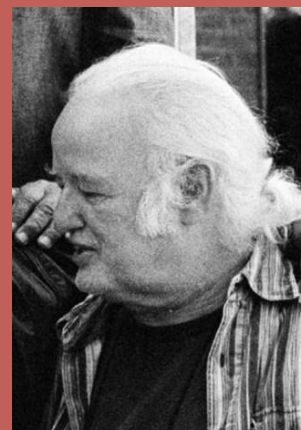
Wij AOW'ers krijgen er al jaren lang niets bij, terwijl alles duurder wordt, maar een dagje Tong Tong Fair is wel exorbitant prijzig. Lees en huiver. Ik wilde The Crazy Rockers wel weer eens aan het werk zien. Dus kocht ik via het Internet van te voren kaarten. Dat de toegang inmiddels weer duurder was geworden, was tot daar aan toe. Dat je voor betaling via Ideal nog eens € 1,50 service kosten en € 0,85 bankkosten extra moet betalen, dus 21 % van de kaartprijs, is ridicuul. De TTF is bij mijn weten de enige die extra kostenvoor Ideal betalingen berekent. De tweede onaangename verrassing was het parkeren. In het verleden mochten minder validen gratis naast het complex parkeren. Dit jaar moest ik echter € 12,50 per dag betalen en zelfs ter meerdere zekerheid mijn GPK (Gehandicapten Parkeer Kaart) inleveren. Een klein plastic glaasje bier kost inmiddels € 3,00 en een saté kambing bij de Saté-Bar is nu 17% duurder geworden en smaakt ook niet meer zoals weleer. Ook bij de andere eetgelegenheden stelde ik een zelfde prijsverhoging vast. Gelukkig was er één uitzondering en dat waren The Crazy Rockers. Moest je in het verleden voor hun optreden een toeslag van € 5,00 betalen, dit jaar was hun concert op het Tong Tong podium gratis. Dit gold uiteraard ook voor de opmaat in het Indo-Rock Café.

Terug naar het begin van de dag. Voor de 5e juni was een tropische dag voorspeld en dit bleek inderdaad het geval. Mijn vrouw en ik zijn niet bepaald hittebestendig en wij stonden in dubio of wij wel zouden gaan, want het idee om urenlang in bloedhete tenten rond te zwerven was niet bepaald aantrekkelijk. Maar als echte Hollander vond ik het zonde om de reeds betaalde toegangsbewijzen niet te gebruiken, dus togen wij begin van de middag naar Den Haag. Aldaar aangekomen en bekomen van de bovengenoemde parkeer ergernis bleek al snel dat wij echt niet de enigen waren, die The Crazy Rockers wilden zien optreden, met name Hawaïans zoals Wim van Lien en Henk Smitskamp (ex Motions en Shocking Blue), Ruben “de vlieger” Agaatz en Harry “Radio Midland” Spies gaven ook acte de presence. Het optreden van The Crazy Rockers in het inmiddels bomvolle Indo-Rock Café was gepland voor 16.25 uur, maar helaas pindakaas. In de zestiger jaren moest een band zelf de balans tussen de instrumentversterkers en de zanginstallatie instellen. Tegenwoordig moet alles over een P.A. , zelfs in een kleine ruimte als het Indo-Rock Café wordt je bestookt met duizenden Watts. De man achter de knoppen bepaalt de band sound, maar kan deze ook naar de knoppen helpen. Dit gebeurde daadwerkelijk en het duurde maar liefst een kwartier voordat het geluid de goedkeuring van de band kon wegdragen. Persoonlijk was ik nog steeds niet onder de indruk.

Als gitaarjournalist kijk ik natuurlijk eerst naar het instrumentarium en de backline. Louis “Mr.Allround” Drabe had een fraaie G&L 5-snarige basgitaar, die voortreffelijk klonk ondanks de middelmatige Torque versterker en de niet geweldige basweergave van de P.A. kasten. Eddy “Riff Meister” Chatelin had een nieuwe Fender versterker, waardoor zijn solid body Godin veel helderder klonk. Woody “Herr Oberstgesangführer” Brunings gebruikte voor de versterking van zijn elektro-akoestische Godin Multiac een AER combo. Chris “Massada” Latul speelde deze keer op een fraaie sunburst Gibson Les Paul, die aangesloten was op een witte Mesa Boogie versterker. Last but not at least drummer Boy “Buffoons” Brostowski. Ik heb veel respect voor Boy, want ondanks het feit dat zijn gehoor niet meer is wat het zijn moet en hij niet op zijn eigen drumstel speelde, stond zijn spel als een huis, puntig en strak. Boy is zonder meer de ritmische ruggengraat van de groep en hij koort ook nog eens mee.

The Crazy Rockers bestaan inmiddels 56 jaar en zijn hiermee de oudste Nederlandse popgroep. De overleden Woody (77) en Eddy (71) zouden gezien hun leeftijd rijp zijn voor rolator rock, maar zij staan nog steeds te swingen op het podium. Boy speelt al sinds het overlijden van Sidney Rampersad in 1981 mee; de twee nieuwelingen Louis en Chris zijn volledig geïntegreerd en hebben ook hun eigen solo spot. Het is een hechte vrienden club en hun speelplezier spettert het podium af. Voor het geld hoeven zij het niet doen. Weliswaar waren zij de best betaalde band, maar bij andere groepen staat de TTF berucht vanwege hun lage gages. Ik heb al heel wat optredens van The Crazy Rockers meegemaakt maar iedere keer ben ik aangenaam verrast door hun originele repertoire samenstelling. Deze keer gingen zij terug naar de 60er jaren met interessante keuzes. Een bloemlezing van mijn persoonlijke favorieten. De band trapte af met de TCR klassieker Giddy Up A Ding Dong, waarbij Eddy het publiek bij het intro betrok. Al Capone van The Javalins kreeg een aangepaste behandeling, waarbij de piano partij van Gerard Buskop vervangen werd door het moderne distortion gitaargeluid van Chris. Het Edmundo Ros nummer Tico Tico werd voor het eerst door The Tielman Brothers bewerkt en in navolging daarvan werd het door de talloze in Duitsland opererende Indo groepen ook op het repertoire gezet. De eigentijdse versie werd vlekkeloos door Eddy en Chris gespeeld. Het Elvis Presley nummer Little Sister werd in het afwijkende arrangement van Ry Cooder op een voorbeeldige wijze ten gehore gebracht. Dit was het enige nummer, waarbij Chris ook meezong, hetgeen nogal ongebruikelijk is. Ik vind de uitvoering door Woody van Look At Us beter dan het origineel van Vince Gill en verrassend was het reggae einde. Het country nummer Home On The Range gezongen door Eddy werd getransformeerd tot een stevige rocker. Uiteraard passeerde de enige hit van The Crazy Rockers, The Third Man, ook de revue, maar werd wel veel langzamer dan op de plaat uitgevoerd. Begrijpelijk want de heren zijn inmiddels 50 jaar ouder. Dat Louis Drabe ook als solist zijn mannetje staat bewees hij met een gloedvolle uitvoering van het Ben E. King nummer Stand By Me. Uiteraard werd om een toegift gevraagd en dit werd een magistrale versie van het complexe Rhythmic Brothers nummer: You've Lost That Lovin' Feelin'. Door de euforie van het optreden vergaten wij even de drukkende hitte, maar na afloop sloeg deze weer met volle kracht toe. Wij hadden graag het tweede optreden van The Crazy Rockers op het Tong Tong Podium bijgewoond, maar om in deze omstandigheden nog meer dan drie uur in de bloedhete Tong Tong Fair tenten te verblijven konden wij echt niet opbrengen. Na het nuttigen van een saté kambing, zie de inleiding, maakten wij aanstalten om naar huis te gaan. Echter opnieuw bleek de weersvoorspelling juist te zijn, onweer en zware regenbuien zorgden voor een vertraagd vertrek. Al met al dankzij The Crazy Rockers toch een dag met een gouden randje!

Cees Bakker

DE VELE FACETTEN VAN WOODY BRUNINGS

Woody Brunings is een geslepen diamant, hij schittert altijd en heeft vele facetten. Iedereen kent hem natuurlijk als lid van de legendarische Crazy Rockers. Minder bekend is dat hij daarna in de supergroep The Residents speelde, vervolgens jarenlang leraar Duits was en en passant doctorandus in deze taal werd en ook nog eens in de groepen Telephone en Liberty speelde. Woody is ook een uitstekende organisator, dat blijkt elk jaar weer. Tijdens diverse Pasar Malam Besars, tegenwoordig TTF, organiseerde hij met succes evenementen als Indo-Rock Guitars, Indo-Rock Singers, van Fado tot Indo-Rock, Two Generations Indo-Rock, projecten met “muziekprofessor” Leo Blokhuis en alles met hemzelf als actieve participant. Alhoewel hij met The Crazy Rockers vooral up tempo nummers speelt, gaat zijn voorkeur uit naar rustige songs met mooie teksten. Dit blijkt uit zijn eerste, bijna uitverkochte, solo CD “Ballads For A Special Person” uitgebracht in 2006. In 2011 verscheen zijn tweede solo CD “Out Of The Box” met Woody’s eigen bewerking van pop standards als Mister Bo Jangles, Save The Last Dance For Me, Spanish Harlem en Stuck In The Middle With You. Deze is inmiddels uitverkocht. Maar het liefst zingt Woody live en hij maakt het zichzelf niet makkelijk. Hij bewandelt geen platgetreden paden van “Kijk Mij Eens Projectjes.” Op de Tong Tong Fair 2008 zong hij begeleid door topmuzikanten als Chris Latul-gitaar, Coen Molenaar-keyboards, Chris Hinze-dwarsfluit, Charly Agenois-bas en Remco van der Sluis- drums het Paul Simon nummer Fifty Ways To Leave A Lover. Ik was hiervan getuige en vond dat Woody met deze magistrale uitvoering het hoogtepunt van zijn muzikale kunnen bereikt had. Maar Woody blijft je verrassen en dit jaar ging hij op de Franse toer.

Het verleden

In Nederland is altijd erg weinig interesse voor de Franse muziek geweest ook in de zestiger jaren. Men kende Johnny Haliday- Pour Moi La Vie Va Commencer, Francoise Hardy-Tous Les Garcons en daar hield het mee op. Niet bepaald mijn smaak, daarentegen was ik wel gecharmeerd van de Franse gitaar rock. Net zoals de Fransen zelf was deze nogal eigenzinnig en niet gebaseerd op The Shadows, The Ventures of The Spotnicks. Groepen als Les Mustangs, Les Phantomes, Les Cyclones, Les Aiglons, Les Fingers en Les Guitares du Diable hadden een eigen sound en ook hun akkoorden schema’s waren afwijkend. Ik heb in de loop van de jaren een leuke collectie opgebouwd en mocht in het verleden voor Radio Lokatel van Dick Zuidwijk en Leon Donnars hieruit een selectie maken.

Het heden

Ook heden ten dage is er in het algemeen nog steeds weinig belangstelling voor Franse muziek, waarvan de in Armenië geboren chansonnier Charles Aznavour de belangrijkste exponent is. Die-hearts als DWDD Mathijs van Nieuwkerk weten hem op waarde te schatten. De inmiddels 91-jarige zanger/componist/acteur Aznavour heeft meer dan 1.000 composities op zijn naam staan en hij treed nog steeds op. Op 22 november 2015 staat hij op het podium van de Heineken Musical Hall. Charles Aznavour wordt wel eens de Franse Frank Sinatra genoemd en dat is terecht. Allebei zijn niet de beste zangers van de wereld, maar wel enorm expressief en herkenbaar. Bovendien kun je horen dat Engels niet zijn moedertaal is. Toen wij op 11 juni 2015 zijn nummer “She” gezongen door Woody voor het eerst hoorden kreeg ik kippenvel en mijn vrouw moest huilen. Zo gevoelig, zo liefdevol, zo melodisch en zo mooi gezongen met een uiterst simpele begeleiding door Chris Latul op akoestische gitaar en Hans van den Borg op accordeon. Op de link <https://www.youtube.com/watch?v=R8dZ8QJmMf0> kunt je zelf horen dat ik niet overdrijf. Blijf ook maar tot minstens tot jouw 91^e doorzingen Woody!

De grens van het leven

Reeds lang voor het anno Domini was het bij de oude Griekse filosofen gebruik om bij het ouder worden als filosofische oefening, steeds weer terug te kijken op het leven. Men ging het leven beoordelen vanaf het prille begin. Er werden naar wegen gezocht om eventueel nieuwe richting aan het bestaan te geven.

Het moet ook hen toen reeds opgevallen en ook te verklaren zijn geweest, dat naarmate de mens ouder wordt, hij/zij frequenter geconfronteerd wordt met de dood van familieleden en bekenden. Goed.. we worden geboren en gaan op een gegeven moment dood. Toch reageer je de ene keer vol ongeloof, omdat je overledene nog recentelijk gesproken hebt of gezamenlijke activiteiten ondernomen hebt. In andere gevallen bv. van een langdurige lijdensweg zijn we ook bedroefd, maar betrappen wij ons op de gedachte, dat hij/zij er gelukkig eindelijk vanaf is. Hoewel wij als sterveling niet de aangewezenen zijn, om daarover te beslissen. Als je nog in een „*onsterfelijkheids- zeepbel*” leeft, waarin nog geen barstjes zitten ... en je ouders er nog zijn, heb je onbewust het geruststellende gevoel, dat ze als een soort buffer tussen de grens van het leven en ons aardse bestaan functioneren. Pas als ze er niet meer zijn dringt het tot je door, dat jij nu degene bent, die aan het front staat en dus de volgende bent die de grens gaat overschrijden.. Er bevindt zich geen bufferzone meer tussen ons aardse en het hiernamaals. In onze „platte” beleving horen ouders eerst te gaan, ze zijn toch ouder? Deze stelling gaat niet altijd op, daar worden we vaak genoeg mee geconfronteerd.

Zo is recentelijk een waardevolle vriendin overleden. Ze laat haar oude moeder en kinderen achter. Toen zij besloten had, ondanks haar jonge leeftijd, de levensgrens over te gaan steken, vertrouwde zij mij in een laatste gesprek toe, dat niemand zich zorgen hoefde te maken, omdat ze zeker wist, dat ze na de overschrijden van de levensgrens, op een goed moment haar geliefden daar, ver over die grens, weer zou zien. Ze had zich klaarblijkelijk neergelegd bij een afscheid van het aardse en hoopte op een volgend, misschien beter, leven. Heeft ze het bij het rechte eind?

In het midden van de 19^e eeuw formuleerde de wetenschapper Hermann von Helmholtz de wet van „*Behoud van energie*”. Een wet die naar mijn weten door de eeuwen heen nooit is weerlegd. Volgens Helmholtz kan energie nooit verdwijnen of vernietigd worden, maar kan worden omgezet in andere vormen van energie. In normaal Nederlands: Energie sterft niet. Misschien is het wel die energie, die wij als de ZIEL van de mens beschouwen.

Als we dood gaan, wordt duidelijk, dat het levende en het dode lichaam van elkaar verschillen door de energieën die bij het heengaan uit het lichaam verdwijnen. Maar waarheen? Ik stel mij voor, dat de uit het stervende lichaam vloeiende energie in een draaikolk van kosmische energie terugvloeit, om dan weer nieuwe levensvormen met energie vullen. Zo zou de energie van doden ook door de kracht van de “Ziel” in andere mensen en wezens kunnen herleven. Energie reïncarneert in zo’n geval weer in vlees. (Vlees= *caro* in het latijn en *carne* ih. Spaans) Doelde mijn vriendin in haar laatste gesprek op een vorm van reïncarnatie? Als reïncarnatie bestaat, kan transcendentie echter ook naar een veranderde gedaante geschieden... een vlinder of zo. Er is echter- als ik mij niet vergis- zelfs in het tijdperk van klonen, nog nooit een wedergeboorte van een identieke gedaante waargenomen. Ik tenminste gun het niemand om als *MIJ* terug te komen. En als er na de dood niets meer is? Dan hoop ik voor de overledene, dat dit ene leven toch in elk geval, ondanks alles, een heel mooi leven geweest is. Mijn mijmeringen zouden bij de lezers de vraag op kunnen roepen of ik bang ben voor de dood. Ik weet het niet. Een beetje wel, omdat mijn bufferzone opgeheven is. Een beetje niet, omdat ik niet echt weet wat hij eigenlijk is. Maar misschien maakt dat nou juist de dood zo verontrustend.

Deel Twee

Ik spiegel mij zelf voor, dat de dood een gebeurtenis is, die het leven zin geeft. Waarom? Omdat de dood volgens mij de grens markeert, die het eindige leven juist waardevol maakt. Voordat die grens nabij komt zou je dan ook met volle teugen moeten genieten van al het moois, dat het leven ons te bieden heeft. Ik herken bij me zelf de herhaalde gedachte: “Dit of dat zou ik nog willen realiseren voor ik de pijp uit ga.” Tja, misschien doemt tijdens zulke overpeinzingen die vermaledijde grens op voor mijn geestesoog...dat is op mijn leeftijd niet zo vreemd... toch? Maar die tijdsgrens heeft toch een positieve invloed op de werkende mens. Omdat wij ons ervan bewust zijn, dat er een tijdsgrens bestaat, is die wetenschap een stimulans, om binnen die krappe tijdsgrens iets moois van het leven te maken, iets dat waardevol voor ons lijkt.

Vrij naar Drs. P. : „*Rozen verwelken, schepen vergaan, hou op te zeiken en doe er wat aan*”. Want dringender dan ooit gaat een verstandig mens zich in de laatste fase van het aardse bestaan afvragen, waarom hij/zij nog met alle geweld aan bepaalde vergankelijke zaken zou moeten vasthouden. Je vraagt je af welke mogelijkheden er voor jou nog open blijven...Steeds minder denk ik, tenminste voor de brave gezagsgetrouwe burger. Je belooft jezelf tegen beter weten in, dat je bepaalde zaken nu eindelijk eens goed gaat aanpakken. Intussen geeft de Tom Tom van het aardse bestaan:”nog ????? KM tot de grens” aan.... “Bestemming bereikt”. De aardse verworvenheden moet je helaas aan deze zijde van de grens achterlaten. Nee de Douaniers aan de levensgrens zijn niet te vermurwen het is de EU niet.

Van zulke verhalen worden jullie niet echt vrolijk denk ik.

O.K. dan gaan we het iets anders doen. Stel, dat we in staat, zouden zijn met moderne technologie die belemmerende tijdsgrens met z'n allen richting eeuwigheid te verschuiven (moet kunnen), hoe zou het leven er dan gaan uitzien?.... Stel je voor... oneindig door leven gaan.. ik moet er niet aan denken. Steeds weer die zelfde koppen... want het kudde gevoel van de mens duurt ook eeuwig, dus duik je weer in een kliek. Het lijkt mij, dat een groot deel van de mensen eeuwig zou wachten om eindelijk echt iets van het leven te maken, want waarom zou je je nog uitsloven, waarom zou je vroeg uit je bed stappen, waarom zou je alle stress en ellende van een zeikende werkgever op je nemen. Waarom zou je nu doen, wat ook tot Sint Jutemus kan wachten? We hadden nu immers het eeuwige leven?...Dus: “Ober... mag ik... en geef die eeuwige zeikerd daar ook iets te zuipen, dan houdt ie tenminste op met dat eeuwige geklaag. Er wordt aan gewerkt -nee niet door de ober-... echt, want in 2009 ging de Nobelprijs voor Geneeskunde naar onderzoekers die de functie van *telomeren* in de cellen van levende wezens ontdekte. *Telomeren* vormen aan het einde van DNA- strengen een soort beschermkap, die de reproductie van cellen waarborgt. Maar de beschermkap gaat met het ouder worden slijten, waardoor reproductie stagneert en tenslotte komt er een eind aan de reproductie en gaan we „Kassie Weile”. Het zijn dus die kolere *telomeren* die het ouder worden en sterven regelen. Er is nu echter gelukkig het enzym *telomerase* ontdekt en... Die kunnen telomeren repareren!!

Hoera ik heb altijd al een verjongingskuur willen ondernemen (wie niet?). “Telomerase het enzym van de eeuwige jeugd”. Maar helaas ik moet jullie teleurstellen, het blijkt namelijk, dat er ook onbedoeld kanker kan worden veroorzaakt. Het enzym kan ook eindeloos kankercellen reproduceren. Dag .. de droom van verjongingskuren en.... eeuwige jeugd.

We staan weer met beide benen stevig op aarde. Als ik net als die oude Griekse filosofen ga terugblikken, dan denk ik met het zicht op de tijdsgrens, net als Oscar Wilde, dat ik van weinig zonden en uitspattingen spijt heb, maar ik baal wel als een stekker, van die zonden, die ik nog altijd niet heb kunnen begaan.

W.R. Brunings

Rio Dalimonthé history.

Tijdens mijn vakantie in Indonesië moest ik natuurlijk even ik in Depok aan keren bij Willy Jonathans die zoveel youtubes heeft gemaakt van en voor Indische muzikanten in Nederland.

Natuurlijk kwam Rio uit Jakarta met zijn lieve vrouw Noengkin over om weer een gezellige babbel me maken, dat kan je zeker aan hem over laten.

Met het nederig verzoek indien mogelijk: Jong belegen kaas, Speculoos, Maggie Jusblokjes, cornet beef en Calvé pindakaas, chokolade uit Holland mee te nemen....en hij is al zo rond!

Rio, al om een gewaardeerde muzikant bij Indobands begon zijn muzikale carrière in Duitsland en wilde hierover vertellen wat hij allemaal heeft meegemaakt in zijn kleurrijk leven als muzikant.

Rio kwam begin jaren 50 naar Nederland, en vestigde zich in Wassenaar waar zijn vader één van de eerste Indonesische ambassadeurs van Indonesië was.

Zijn vader begon een in- en exporthandel in een pand aan de Herengracht in Amsterdam en ze betrokken een etage aan de Stadionkade no 13 op de derde verdieping zoals hij zich goed herinnerde. Zo ook de watersnoodramp in Zeeland in 1953 en zijn school in A'dam Z. Zijn vader werd overgeplaatst naar Düsseldorf en Rio ging mee om te studeren.

Op school richtte hij de schoolband "de Flaming Stars" op met hoofdzakelijk Elvis repertoire. Elvis was toen al zijn grote voorbeeld en idool.

Regelmatig bezocht hij daar bar "Studio 15" waar veel buitenlandse bandjes optraden

Daar ontmoette hij "the Black Dynamites" met Henny Heuting drums, Alphons Faverey en Freddy Christoffel gitaar, toetsenist een zekere Aadje, Harry Koster gitaar/saxofoon en zanger gitarist Nico Fioole. Hij stond helemaal perplex van de muziek die zij maakten.

Harry vroeg hem als gast "I go ape" te zingen en dus sprong Rio tijdens de solo op de piano en gaf zijn eerste Oneman show á la Elvis Presley weg. Waarschijnlijk is dat optreden doorverteld en de aanstoot geweest dat o.a Woody en Eddy gymnastieklessen namen om wat aan hun houderig optreden te doen....volgens Rio.

Ofschoon ze al veel langer op de Bühne stonden en al jaren lang daarvoor door Duitsland Zwitserland trokken. Meer actie moest er komen, daar komen de vrouwen voor....dat is Rio.

Na afloop was het eerste wat Harry Koster vaderlijk zei was: Zoon... Ik moet nodig met je Pa spreken.

Dat geschiedde dus de volgende morgen al en Harry vertelde op zijn bekende overtuigende pleidooi zoals hij dat alleen kon en later alleen een zekere Moszkowicz kon evenaren, de ouders van Rio, dat Rio meer met muziek zal verdienen dan een minister, enRio stopte met onmiddellijke ingang zijn studie. Hij ging mee op tournee met de Black Dynamites i.p.v. Nico die naar de Black Magic ging.

Nico kwam na 'n poosje terug en Ralph Pichel haalde Rio over een band te beginnen met broer Radja, Dolf en Nono de Vries en Henk Jansen en zo onstonden de "Pacifics".

Tussendoor speelde hij nog bij de Jackals met Erik Eisenring en Joy Trauwerbach. Band wisselingen vonden zeer regelmatig plaats in die tijd

Toen kwam het Beatle tijdperk en dat betekende voor vele Indobands een einde van hun zeer drukke en leuke rockperiode. Radja ging naar Ponton Tielman onder de naam The Royal Tielman. Rio bleef bij de Pacifics, tot de manager van de Amerikaanse band The Tornados hem vroeg bij hen aan te sluiten voor een stevige buidel Amerikaanse dollars. Nono en Henk gingen mee en beleefden daar een ongelooflijke tijd bij de Amerikanen in Duitsland en speelden o.a met the Everly Brothers, Roy Orbison en Joe Tax en vele anderen. Na een vijftal jaren werd hij teruggevraagd door Radja om de plaats in te nemen van Franky Luyten die weg was gegaan bij de Timebreakers. Samen met Rio ging Radja door met Aplhons Faverey en zijn broertje Sammy en een van de beste toetsenisten , volgens Rio.... Phillips Kunke en kwam er een sterk Amerikaanse georiënteerde muziekstijl.

De band toerde door Zwitserland Oostenrijk Frankrijk en Duitsland.

In de hoogtij dagen van het Indotijdperk in Duitsland bezochten vele Indomuzikanten elkaars optredens en werd regelmatig repertoire en shows van elkaar "geleend" om het maar zo te zeggen.

Zodoende hebben heel wat collega's heel wat opgenomen van Rio's heupwiegende optredens, z'n manier van spelen en doen en laten. Vandaar belangstelling in overvloed bij vooral vrouwelijke fans.

Na enkele jaren werd hij met Nono en Henk weer terug gevraagd bij de oude Tornado's onder de naam Rhine River Union.

Andere soort muziek, gevarieerder, meer naar sjiekerige gelegenheden en modaine hotels in Zwitserland.

Na 'n een tijdje belde Radja op, die werd benaderd door een zekere Andy Tielman die op dat ogenblik zonder band zat om opnieuw te beginnen. Weer onder de naam The Timebreakers.

Andy zong volgens Rio als nooit te voren , vooral met Phillip Kunke aan de toetsen die toen een heel orkest uit zijn keyboards haalde wat toen nog iets uitzonderlijks was. De song "Too beautiful to last" van Englebert Humperdinck zong hij fenomenaal. Totdat op een avond tijdens de midnightshow in 1976.....Radja de beginroffel deed van Old Man River met de dagelijkse grootse aankondiging

"WE PROUDLY PRESENT.....MISTER...ANDY TIELMAN".....mèt het koor werk, daarna de break.... maar... wie NIET kwam opdagen.....ANDY...."Abgeflogen"zei de snel toegeschoten presentator...

door de achterdeur en iedereen dacht aan een grap....

Sammy Faverey sprong meteen op de Bühne en nam het over, waarna hij een oorverdovend applaus kreeg.

Andy was er stiekum tussen uit geknepenzoals dat wel eens vaker gebeurde bij Indo formaties in die tijd in het buitenland bij Indobands.

In 1977 gingen de Timebreakers uit elkaar. De broers Radja en Rio gingen naar Mallorca.

Radja begon een nu nog goed lopende discotheek daar.

Na een tijdje was Radja Rio zo zat, dat hij Rio vriendelijk maardringend verzocht het ergens anders te zoeken omdat hij op Mallorca niet van het vrouwelijk schoon kon afblijven en het niet goed was voor zijn naam en de discotheek .

Rio ging weer naar Indonesië. Nadat hij eerst enkele malen weer naar Europa terug kwam en o.a in Oscar Rexhäusers band de Hot Jumpers speelde, samen met Ben Poetiray de zang en gitaar partijen deed, de helaas reeds overleden Ed van Veen aan de toetsen, Elly van Amstel zang en Theo Souisay drums.

Volgens velen Oscars beste formatie . Ook speelde hij even bij Franky Harts "Nada“.

Rio at the Eastern Promise discotheek Kemang Jakarta

Rio

Rio Dalinmonthé & Erik Eisenring
"The Golden Legends" van Jakarta.

Me and Rio Dalimonthé, One of the Golden Legends

Terug naar Indonesië kwam hij zijn nu zorgzame vrouw Noengki tegen, zo'n lieverd had hij nodig.

Op Bali ontmoette hij weer Franky Luyten.

Samen met Frank kreeg hij een aanbod van Awan Garnica een zeer bekende promotor in Jakarta en tevens bandleider van G-Pluck (Asian Beatle band) een Super Rockavond te organiseren en Andy naar Jakarta te halen. Andy kwam met vrouw en dochter bussnesflight, 5 sterren hotel, bodyguards en limousine en toen kwam hun grootste teleurstelling helaas..... Andy vroeg wie de band was die hem begeleide. Toen hij hoorde dat het Rio was en Franky, die notabene de éérste NIET Tielman was die in de legendarische Tielman Brothers kwam spelen begin jaren 60 nadat Phonton de band verliet....wilde hij hen niet. Hij kende hen helemaal niet en had zelfs nog nooit van hen gehoord!

Woest waren Rio en Franky. De volgende klap voor organisator Awan was dat er totaal geen belangstelling was voor Andy, maar hooguit 100-200 mensen kwamen terwijl het 10 voudige werd verwacht en een heel stadion werd afgehuurd. Het grapje om Andy te halen kostte de organisatie €26000! (Informatie over dit debacle gewonnen bij verschillende mensen en van de organisator zelf) In de voorverkoop waren de kaarten behoorlijk aan de prijs, redelijke plaats 500.000 roepia (ong. op z'n Hollands gezegd € 35 nu) maar daar er niets verkocht werd, ging het voor " 'n piek een krat vol" op z'n Hollands gezegd, 50.000 roepia (nu €3.50) verkocht.... zonder resultaat.

Andy werd twee dagen later op de plane gezet met \$ 100, voor onderweg en zonder gage, aldus Rio.

Rio kreeg van Awan de gelegenheid om de Indorock muziek meer bekendheid te geven in en om Jakarta en leidde een groep fanatieke muzikanten op, de" **Neo Indorockband**.

Die 'n tijdje goed aan de weg timmerden. Dit jaar kwam hij Eric Eisenring, zijn Jackals maatje, weer in Jakarta tegen en met hem formeerde Rio op aanraden van weer Awan een band The Golden....Legends. Na de Legends, hans Bax, Rob Latuperisa, Max Tahalele en Roy de Fretes, de New Legends met oa. Eddy Chatelin, en Living Legends , met o.a Ben Poetiray nu dan ver overzee The Golden Legends, Rio en Erick Eisenring die o.a ook enkele jaren bij de Amerikaanse "Platters" heeft gezongen..

In ieder geval Rio is nog steeds bezig, het was voor mij een waar genoegen hem weer ontmoet te hebben en zijn kostelijke verhalen gehoord te hebben.

Moet vooral niet vergeten de groeten te doen aan de helaas nog handje vol Duitsland gangers in het koude kikkerland. Het doet volgens Rio hem goed dat vele toch oudere muzikanten, met een knipoog naar Woody, in Duitsland toch stilletjes vanuit hun ooghoeken naar zijn manier van show gekeken hebben.

en de vrouwen vol "bewonderung alles erleebten" aldus Rio

Het heeft in ieder geval geholpen, gezien ik Woody en Eddy als jonge goden heb zien heupwiegen op de laatste TongTongFair dit jaar en een flink applaus kregen van vooral hun talrijke vrouwelijke fans.

Woody Brunings, Eddy Chatelin, Hans Bax, Nico Fioole, Alphons Faverey en Ben Poetiray, Rio denkt nog regelmatig aan jullie moest ik doorgeven. Ik denk dat het ook wederzijds is en zie al in gedachten een dikke grijns op hun gezichten verschijnen....ach, dit is Rio, nog steeds ten voeten uit de zelfde, toffe gooser....en je kan lachen met hem....

Rio, "..."Golden Legend", het gaat je goed...keep on Rockin'

Armand Filon

Beste Familie & vrienden,
Indische Gemeenschap.

Bij deze deel ik jullie mede dat ik mij heb vergist in de berichtgeving. Het was even verwarrend in de berichtgeving waar het eigenlijk over ging. Vandaar mijn verontschuldigen nu voor deze fout van mijn kant.

Hierbij mijn correctie :
OP 1 JULI 2015 OM 13.00 UUR : VINDT NIET in de Tweede Kamer, de kwestie “Tractatenbesluit 1966” plaats.

Echter een andere Indische Kwestie die door ICM is aangekaart.
Hopend jullie hiermee voldoende te hebben geïnformeerd.
Verzoek dit bericht OOK door te sturen binnen eigen netwerk.
Ontvang warme groeten van,

Rolo E. Lapré

LOS ANGELES/GOIRLE – De in Tilburg geboren Indische filmregisseur en documentairemaker Leonard Retel Helmrich is samen met drie andere Nederlandse filmmakers gevraagd om toe te treden tot de Amerikaanse Oscar-jury. Dit heeft de Amerikaanse organisatie achter de ontwikkeling van de filmkunst en -wetenschap bekendgemaakt.

Nederland heeft er vier filmmakers bij in de vakjury van de Oscars. Regisseur en documentairemaker Leonard Retel Helmrich, Cinematograaf Hoyte van Hoytema, Jany Temime en editor Job ter Burg mogen zich allen Academy-member noemen, zo heeft de Amerikaanse organisatie achter de ontwikkeling van de filmkunst en -wetenschap bekend gemaakt.

De Academy of Motion Picture Arts and Sciences heeft deze week een recordaantal leden uitgenodigd om zich bij de ruim zesduizend professionals te voegen die jaarlijks op de Oscars mogen stemmen. In totaal werden 322 vakgenoten benaderd in een duidelijk streven naar diversiteit. Een record, aangezien de lijst met namen nooit voorbij de 300 gegaan is. In recente jaren werden er 271 toegevoegd in 2014, 276 in 2013, en kende de periode tussen 2004 en 2012 een jaarlijks gemiddelde van 133. Kritiek op een gebrek aan diversiteit, zowel cultureel als etnisch en op basis van geslacht, heeft de Academy aangezet het membership wat steviger uit te breiden. Een uitnodiging staat nog niet gelijk aan een lidmaatschap, maar bedanken voor die eer is hoogst ongebruikelijk.

Genoemde filmmakers hebben hun strepen meer dan verdiend in de filmwereld, zowel in Nederland als internationaal. Leonard Retel Helmrich is ettelijke malen Internationaal onderscheiden voor zijn documentaires, met onder meer twee maal de grote prijs van IDFA en Sundance voor twee films uit zijn wereldberoemde Indonesië trilogie STAND VAN DE ZON-MAAN EN STERREN, en een Gouden Kalf-nominatie voor VLUCHT UIT DE HEMEL en STAND VAN DE MAAN. Van Hoytema stak jaren terug de Atlantische Oceaan over en was daar als cinematograaf verantwoordelijk voor films als JAMES BOND, THE FIGHTER, HER en INTERSTELLAR, Temime verzorgde de kostuums van onder meer JAMES BOND, HARRY POTTER en BRIDGET JONES, en Job ter Burg oogstte successen als editor van ZWARTBOEK, TIRZA en BORGMAN.

Jacques Wentink

We spraken kort geleden, onder stralende klimatologische omstandigheden met Jaques Wentink. Kwamen ook op het hoe en waarom hij stopte met zijn “Indorock Gala’s”. Hij voerde daarvoor verschillende redenen aan. Op de eerste plaats spelen de gezondheid van zijn vrouw Jeanine een belangrijke rol in zijn besluit.

Naast de alsmaar stijgende kosten en belastingtechnische sores, ging hij echter ook inzien, dat er maar weinig of helemaal geen „Indorock-feel” meer te bespeuren was bij, de zich gretig aanbiedende bands. Twee keer je gitaar in de lucht gooien heeft niets te maken met Indorock meent hij. Volgens hem is het hele Gala verworden tot een saaie eenheidsworst van futloze bandjes, die allemaal het zelfde klinken en soms ook het zelfde spelen. *(dit probleem bespeuren trouwens ook de organisatoren van de TTF)* Bekijk maar de vele youtubes maar en je zult begrijpen wat hij bedoelt.

Jaques mist de Kusters de Andy’s, Heutinks, Nicootjes, Pimmetjes en nog meer van dat soort iconen. „Gaajes van de richel”, maar „R&R gaajes” zoals het hoort. De enige die nog enige affiniteit met die IR periode hebben zijn volgens Jacques de Crazy Rockers, die hij met zijn 70 jaar al heel lang kent. Alleen- zo meent hij- zit je dan iedere keer weer opgescheept met een stelletje recalcitrante onhandelbare Rockers, die als een olifant in ons porseleinen “Gala kastje” rondstappen. **DAAR KUNNEN WIJ HEM GELIJK IN GEVEN.** Maar R&R is nooit iets voor lieve brave mannekens geweest Jacqie, dat hoor jij als kenner te weten.

Een punt van ergernis was bv., dat deze oude rockers pertinent weigerden, zich in identiteitloze kunststof „bling bling” hemden van de Haagse Markt te steken en altijd een dubbele portie bonnen eisten.. Ook daar heb je gelijk in Jacques. Daarom is het in jou te prijzen, dat jij altijd die eigenzinnigheid oogluikend pikte, omdat je wist, dat het in de eerste plaats om de muzikale en de historische waarde van zo’n avond gaat en niets anders. Jouw respect voor de laatst nog levenden iconen van de Indorock blijkt bv. uit het feit, dat je tegenover de optredens van de Crazy Rockers altijd een riante vergoeding stelde. Het ging jou niet in de eerste plaats om je zakken te vullen maar om de “Indorock”. Ook dat is een reden waarom je stopte: Er wordt geen IR meer gebracht, zeg je. Je kan en wil het publiek niet flink entree laten betalen en er niets voor terug geven.

Ter informatie: Jacques is na Leon Donnars, die als eerste in de Houtrustrotonde met schitterende Indorock-nights begon, uitgegroeid tot een van de toonaangevende organisatoren van Indorock-nights.

Hem kennende zal hij, ondanks zijn gevorderde leeftijd, niet lang stil blijven zitten. Tip: Hou de Nederpop-IR connectie in de gaten. Wij van de redactie hopen dat jouw opvolger, datgene wat je bereikt hebt in ere zal houden. Succes toegewenst,

De redactie IP

50 Euro en niet meer

Het is Eddy Chatelin ter ore gekomen, dat er een tijdje geleden in een bijeenkomst van organisatoren besproken is dat er voor Indo muzikanten niet meer dan 50Euro betaald mag worden. !!! per „muzikant“. Had Andy dan toch een punt van aandacht, toen hij zich in de documentaire bezorgd afvroeg of de Indische muzikanten van tegenwoordig geen trots meer in hun flikker hadden. Maar iedereen is vrij om zich te laten misbruiken. Er zijn jongens die 50Euro best kunnen gebruiken, als spaarcentjes voor een vakantie bv hoorde ik eens een van de jongens zeggen.. Niets mis mee. Ik ken jongens en meiden, die het zelfs gratis doen. Als ze maar op het podium mogen staan. Oprechte hobbyisten.

De geschiedenis herhaalt zich

Elke week wel ergens een „kumpulan“, elke maand wel ergens een „pasar.“ Een paar keer per week flyers op uw scherm met afzichtelijk fel gekleurde aankondigingen. Steeds weer die zelfde koppen. De concurrentie is moordend en lijdt inderdaad tot uiteindelijke broedermoord. Niemand heeft echter in de gaten dat inmiddels de bestrafe weer met windkracht 9 is losgebroken.

Net als 1963 zullen ze de zelfbenoemde z.g. Indorockbandjes, die geen enkele vernieuwende ontwikkeling aan hun muziek durven toe te voegen, voorbijgestreefd worden door de Beatjongens. De Crazy Rockers worden nu nog steeds vaker, als voorloper van de bestrafe, er bij betrokken en zijn er getuige van hoe professioneel eea. Aangepakt wordt. Maar daarna...? Profeten worden nooit door het eigen „volk“ geëerd.

IP redactie.

TEAM ROCK AROUND THE SIXTIES
ELKE ZONDAGMIDDAG VAN 13U TOT 16U

Vincent,

Arnold,

Eddy C,

Hans en Ron

Indo Privé Top 20 video's

1x klikken hieronder om de video's te bekijken

[1 Donau wellen / Carioca](#)

[2 Ajoh Den Haag](#)

[3 Poco poco style](#)

[4 Just out of reach](#)

[5 I'm Comming home](#)

[6 God dank ik ben een Indo Boy](#)

[7 Beautiful Hawai](#)

[8 I'm in love again](#)

[9 Ramona](#)

[10 In the still of the night](#)

[11 Juanita](#)

[12 18th century rock](#)

[13 Kasian Den Haag](#)

[14 Waktu potong padi](#)

[15 Shake rattle and roll](#)

[16 Sepanjang jalan](#)

[17 What I say](#)

[18 To soon to know](#)

[19 Indonesië ik hou van jou](#)

[20 Waarom daarom](#)

[21 Afscheid van Indonesië](#)

....The Crazy Rockers en de Mariniers Kapel

....Hans (Antje Miemat) en Jody (HDSoundstudio)

....**Ricky Risolles**

....Eddy C

....Woody Brunings, Pim Veeren en Eddy C

....Ricky Risolles

....Stella Makadoero en Eddy C

....Jim Pownell and The Hot Jumpers

....Blue Diamonds

....Jack Jersey

....Nick Mackenzie

....Andy en Reggy Tielman

....Wieteke van Dort

....Edu Schalk op Bali

....The Black Dynamites

....Yuni Shara

....Eddy Chatelin

....Benny Poetiray

....Anneke Grönloh

....Ed Brodie

...Eddy C

Indo Privé word gesponsord door

Sir Winston Leisure Center
Gen. Eisenhowerplein 27 • 2288 AH Rijswijk
TEL 070-3 192359 FAX 070-3192430
info@sirwinston.nl

Fred Lammers
Postbus 243 • 7600 AE Almelo
TEL 0546- 865811 gsm 06-20582405
info@flamproductions.nl

uw gesprekspartner
voor al uw
feestelijke zaken en
zakelijke feesten
Specialist
in het organiseren
van evenementen
in de Indonesische sfeer
Pasar Malam
Assen/Hengelo/Arnhem

INDO PRIVÉ

TOT ZIENS

 Redactie medewerkers :
 Drs. W. Brunings
 Armand Filon
 Indo Privé steunpunt : Edu Schalk
 Directeur en supervisor: E. B. Chatelin

 Heeft u nog interessante nieuwtjes die het waard zijn om gelezen te worden,
 stuur ze dan naar onze redactie.
 indoprive@gmail.com

